

[Lange.]

Henseende slutte mig til de Udtalelser, der blev fremsat af den ærede Ordfører for Venstre. Jeg vil blot føje til, at en Bestemmelse om, at man skal fastsætte Indlaansrenten i Banker og Sparekasser to Aar frem i Tiden, er i sig selv urimelig. Ingen kan overse, hvorledes Forholdene vil udvikle sig i Løbet af disse to Aar. Dernæst er der ogsaa Hensynet til Sparerne. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa det. Jeg har haft Lejlighed til at gøre det tidligere, og de Argumenter, jeg da fremførte, er saa velkendte, at der ingen Grund er til atter at fremdrage dem i Dag.

Derimod skal jeg gøre nogle Bemærkninger om det mærkelige Forslag, der er stillet af den højtærede Handelsminister om en Begrænsning af Bankernes Udbytte og Konsolidering. Jeg gaar ud fra, at dette Forslag skulde betragtes som et Modtræk over for Venstres Forslag om at lægge Loft over Udlaansrenten. Det forekommer mig, at det ikke er noget fint Spil, de to Partier her spiller. Venstre maa dog vide, at alle — naturligvis ogsaa mit Parti — ønsker Erhvervslivet saa billige Driftsmidler som muligt, derunder ogsaa den lavest mulige Udlaansrente. Men det foreliggende Forslag er praktisk uigennemførligt, og det løser ikke den Opgave, som man har villet løse. Det vil tværtimod efter min — og jeg tror efter manges — Mening bringe de vanskeligst stillede, dem, man i særlig Grad har ønsket at hjælpe, fra Dynen i Halm.

Naar den højtærede Handelsminister har turdet fremsætte det Forslag, som han her har stillet, tror jeg, at han har følt, at det var ganske betryggende at vide, at der var et Landsting, som ikke vilde gennemføre det. Jeg tror, man kan tage det som Udtryk for den Tillid, som den højtærede Handelsminister nærer til Landstingets Flertal, naar han har stillet dette Forslag; han har næppe ventet, det skulde kunne gennemføres.

Det er ogsaa højt mærkeligt, at den højtærede Handelsminister stiller Forslag om at standse Bankernes Konsolidering, ikke mindst mærkeligt, at netop denne Minister, som har Støtte af de to Partier, der, da vi for nogle Aar siden havde Vanskeligheder med Bankerne, var stærkest i deres Angreb paa Bankerne, fordi disse ikke havde konsolideret sig tilstrækkeligt, nu kan stille et Forslag som dette. Da vi i sin Tid gennemførte Banklov og Aktieselskabslov, havde jeg Lejlighed til fra dette Sted flere Gange at fremhæve det efter min

Mening uheldige i, at man rent skematisk gennem Lovbestemmelser fastsatte, hvor store Henlæggelserne skulde være saavel i Aktieselskaber som i Banker. Jeg sagde over for Bestemmelsen om, at den lov-mæssige Henlæggelse i Aktieselskaber og Banker standsede ved 25 pCt. af Aktiekapitalen, at den var urimelig, fordi Reservernes Forhold til Aktiekapitalen ikke var det afgørende. Der kunde meget vel være Tilfælde, hvor Aktiekapitalen i Forhold til Risikoen var saa stor, at Kravet om 25 pCt. var for stærkt et Krav, men i et langt større Antal Tilfælde var Forholdet det, at Opsamling af 25 pCt. Reserver paa ingen Maade var tilstrækkeligt, og jeg fremhævede det uheldige i, at man fastsatte en saadan Grænse, fordi Bestemmelsen i mange Tilfælde vilde blive en Sovepude, idet det i mange Tilfælde vilde gaa saaledes, at man sagde: Vi har opfyldt de Forpligtelser, som Loven paalægger os; naar vi har skaffet de 25 pCt. Reserver, er det ikke nødvendigt at gaa videre. Det er i de fleste Tilfælde for lidt, for Bankernes Vedkommende i næsten alle Tilfælde for lidt. Og saa sker der det mærkelige, at Landets Handelsminister, som dog i særlig Grad skulde være interesseret i at gøre Bankerne saa stærke som muligt, at faa Bankerne konsolideret saa meget som muligt, stiller et Forslag, der siger: Alle de Banker, der har 25 pCt. Reserver, maa ikke foretage yderligere Henlæggelser — for det gaar Forslaget jo ud paa. Jeg vil gerne fremhæve, at der er ikke nogen københavnsk Bank, selv ikke blandt de Banker, som har været ude for Vanskeligheder, der vilde være i Stand til, hvis dette Forslag blev gennemført, at foretage yderligere Henlæggelser til Reserverne, og jeg troede dog, at man fra saa godt som alle Sider maatte være klar over, at det vilde være i høj Grad ønskeligt, ja, at det vilde være nødvendigt, at en yderligere Henlæggelse til Reserverne fandt Sted. Og gør dette Forhold sig gældende for Københavns Bankers Vedkommende, saa gør det sig i ikke mindre Grad gældende for Provinsens Bankers Vedkommende. Jeg er derfor meget forbavset over og beklager i høj Grad, at Landets Handelsminister kan fremsætte et Forslag som dette.

Med Hensyn til Konverteringsafgiften, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat fra 1. April, saaledes som den gældende Lovs Bestemmelser er, vil jeg sige, at den burde efter min Mening helt bortfalde. Der er ikke mere nogen fornuftig Begrundelse for at opretholde denne Afgift.

De øvrige Afsnit af det foreliggende Lov-